

## Örömben együtt

A halottak napja igen sokakat elgondolkoztat az élet értelméről, az élet lényegéről. Tegyük is ezt, ez egy nagyon fontos cselekedet részünkről. A haláltól nem kell és nem szabad félni, hiszen a hívő embernek a halál nem csak az ideiglenes, időhöz kötött létezés lezárását jelenti, hanem egyben, ugyanabban a pillanatban az örök életre születést is magában foglalja. Természetesen ha nem gondoztuk földi életünk folyamán a lelkünket, akkor tarthatunk a számonkéréstől amely legkésőbb a túlvilágra lépés kapujában utolér minket... Ez az, amin el kell gondolkoznunk és meg kell fontolnunk, hogy mit tegyünk ennek függvényében nap mint nap, melyik utat válasszuk?!

Az egyik, amelyik a kényelmesebb és amit a média, a körülöttünk levő világ igen nagy előszeretettel kínál – részben úgy, hogy észrevesszük, részben úgy, hogy csak tudat alatt befolyásol minket –, ami az evilági életet szeretné könnyűvé, felszínesen boldoggá tenni. Ez az út azt mondja, hogy élj, élvezd lehetőségeidet és élvezkedjél, éld ki ösztöneidet. Csak magaddal törődj, a többiekkel csak annyira, hogy neked jó legyen. Ezek a boldogságok az élvezeti, az ösztön kieléséből adódó boldogságok csak pillanatnyiak, hamar elmúlnak.

A másik út, amikor az ember kordában tartja Istentől kapott ösztöneit, azt felfedezve, hogy az állatoknak az Isten csak ösztönt adott, nekünk ész is az ösztön kordában tartására, tehát azzal is élnünk kell. Az ösztön feletti uralom és az e mellé társuló szeretet gyakorlása tartós, mély lelki örömeket tud adni. Emellett a hívő embernek azt is szem előtt kellene tartania, hogy Jézus hogyan élt, az Ő élete hogyan zajlott. Amit tudunk a Szentírásból: Ő szegény sorsú családban nőtt fel, felnőtté válásakor elvonult böjtölni, sokszor egész éjszakákat átímádkozott virrasztásban, illetve állandóan azt kereste, hogy kivel tehet jót. Ő így készült földi életében, példát adva nekünk.

A fogyasztói társadalom a pillanatnyi élvezetekre sarkall. Ennek mozgató rugója a pénz. Azt pedig tudjuk, hogy ki a pénz ura – a Sátán. Tehát ha a napi életünkben, a napi cselekedeteinkben a szép és boldog örök életre akarunk készülni, akkor az egyik úttól igyekeznünk kell minden nap távol tartani magunkat, a másik úthoz pedig igyekeznünk kell közelíteni cselekedeteinket. Változtatni tulajdonképpen sohasem késő, csak ahogy múlnak az ember felett az évek, egyre nehezebb változtatni bármin, ami az életvitelünket illeti. (Zárójelben meg kell jegyezni, hogy azért sem jó nagyon halogatni a pozitív változtatást, mert nem tudjuk az órát, hogy mikor akar az Úr minket meghívni az örök életre – nehogy készületlenségünk miatt örök halál legyen belőle.)

Jézus megadta a példát, hogy mit tegyünk: ima és böjti lemondás, önuralom gyakorlások.

Ez persze nehéz. Az evilág dolgai (és sokszor a körülöttünk levő emberek is) visszahúznak, azt sűgják, hogy nem kell azt olyan komolyan venni. Jézus pedig azt mondta, hogy vedd fel keresztedet és kövess engem, és hozzátette, hogy ha követjük Őt, akkor e világ ki fog vetni magából minket. Tehát teljesen e világnak élve nem lehet Jézust követni, ez ellentmond egymásnak! Minden nap meg kell találnunk a kompromisszumos megoldást, hogy mi az, amiből nem engedünk Jézus követésének útján és mi az, amit most éppen ideiglenesen megengedek. Ebben a küzdelemben a TV az egyik legnagyobb és egyben legprofibb „ellenség”. Hiszen a TV elé úgy ülünk le, hogy nem egymás felé fordulunk. Így pl. a beszélgetésre szánt időnk eltűnik – lehet, hogy néha menekülünk is így az elől, hogy a szemébe nézzünk embertársunknak, a velünk együtt élőknek?! A TV műsorai tudat alatt is formálnak minket, de nem arra, hogy keressük az Istent. Tudom, azt mondják sokan, hogy ennyi jár, hogy kikapcsolódjak... Jézus mennyit kapcsolódott ki? Ha kikapcsolódott, mi volt neki a kikapcsolódás? Nem az, hogy pl. a gladiátorok viadalát végignézte, hanem az, hogy beszélgetett a körülötte levő emberekkel. Örült, hogy örömben együtt volt velük. Az is kikapcsolódás lehetett számára, hogy a kalászatokat tépkedve sétált a mezőn. Figyeljünk oda,

hagy a kikapcsolódásnak nevezett helyzeteinkben is Istennek tetsző módon történjen a kikapcsolódásunk!

És hogy ez teljesülhessen imádkozzunk és végezzünk önuralom gyakorlásokat, böjti felajánlásokat hetente minimum pl. pénteki napon, de lehet akár heti három napon (hétfő, szerda, péntek) is. Az a lényeg, hogy rendszeressé váljon az ösztöneink feletti önuralom gyakorlásunk, így sokkal több esélyünk lesz arra, hogy ne féljünk a haláltól, ne kelljen félnünk az örök élet milyenségétől.

Ennek az életvitelnek elkezdéséhez vagy erősítéséhez igen jó alkalom az adventi várakozás ideje. Határozzuk el, kezdjük el (és folytassuk) minél többen, felajánlva ezt az életvitelt családjunkért, barátainkért, ellenségeinkért, plébániánkért, hazánkért és azon keresztül Európáért és a Világért.

Isten adjon erőt hozzá mindannyiunknak!

Jánossy Gábor

2007. Advent